

Mangler. Dette gjælder vistnok i en særlig Grad om Bestatningsforholdene, og jeg kunde derfor som sagt meget ønske, at der maatte blive givet Kjøbstæderne nogen Tid til at tage denne Sag under Overveielse, førend man indlader sig paa den. Lovforslaget gaaer ud paa at forandre de kommunale Afgifter paa de faste Eiendomme saaledes til faste Afgifter, at de ikke kunne forandres uden ved Lov. Jeg maa nu tilstaae, at i Principet er dette overordentlig smukt og rigtigt; der kan jo ogsaa ansføres den meget gylbige og væsentlige Grund for en saadan Fastslaaen af Afgifter paa faste Eiendomme, at Skatten derved antager Karakter af en Prioritet, at den afløses ved Kjøb og Salg, saaledes at den forsvinder for den nye Besidder eller i alt Fald bliver mere umærkelig. Det er altsaa det mindre Byrdefulde, det Uforanderlige, der taler for en saadan fast Skat; men jeg seer dog ikke ret, naar man tager Sagen praktisk, at disse Goder virkelig ville komme Eiendomsbesidderne tildeel. Naar jeg spørger: Bliver Skatten da efter dette Lovudkast uforanderlig, saa forekommer det mig ikke, at dette kan siges, navnlig om Hartkornsskatten, thi den Skat, der hviler paa Hartkornet — jeg taler her om Hartkorn paa Jorderne — er jo foranderlig, vel ikke efter Lovudkastet, hvad Kjøbstædernes kommunale Afgifter angaaer, men med Hensyn til de Afgifter, der ikke omhandles i Lovudkastet og som svares til Amtsrepartitionsskatten, ligesom jeg desuden ogsaa antager, at Staten med Banfelighed vil kunne gaae ind paa at fastsætte, at Skatten paa Hartkornet, der jo er den vigtigste Skattensorm, skal være uforanderlig lige høi. Altsaa, det Gode, der skulde opnaaes ved at slaae Skatten fast for den kommunale Afgift, opnaaes paa ingen Maade fuldstændig; ja, det opnaaes forsaavidt end ikke efter Lovforslaget, eftersom der i § 5 er bestemt, at Loven skal underkastes en Revision om 3 Aar, saa at al den Uleilighed og al den store Byrde, som det virkelig har at faae dette Forhold ordnet, altsaa kun er slaaet fast for et Tidsrum af 3 Aar; naar den Tid er forbi, vil man maaskee finde, at man ikke har været heldig i den hele Skattebyrdes Fordeling, og at den bør gjøres om igjen. Men det er for mig megen Tvil underkastet, om det i det Hele

ret vil lade sig forsvare, i Kjøbstæderne at gjøre Skatten paa de faste Eiendomme fast og uforanderlig. Det forekommer mig i og for sig ikke, at Eiendommene med Hensyn til den Skat, der skal svares af dem, have nogen syn- derlig anden Karakter end enhver anden Værdi, hvoraf der svares Skat. Det er jo Skatteevnen, der maa tages i Betragtning, naar Skatten bestemmes, og Skatteevnen bestemmes jo dog ikke blot ved, hvad Enhver fortjener, men ogsaa ved hvad Enhver besidder. Naar man altsaa — og det kan jo ikke undgaaes — kommer til at lade Skatten af den personlige Fortjeneste og alle øvrige Værdier stige i Forhold til den samlede forøgede Skattebyrde i Kommunen, saa forekommer det mig i høi Grad betænkeligt, om man vil undtage de faste Eiendomme fra at tage forholdsmeessig Deel i denne forøgede Skattebyrde; thi som jeg til- lød mig at sige, de have ikke nogen anden Ka- rakter end den at repræsentere en Skatteevne. Man vil ikke i Kjøbstæderne kunne hjælpe sig med alene at beskatte den hele personlige Indtægt, der jo ikke blot bestaaer i Indtægt af Arbejde og af Kapital, men ogsaa i de Indtægter, som Eiendommene kaste af sig, thi Kom- munen trænger til at have Sikkerhed for en vis Deel af sin Skat, hvilket kun kan opnaaes ved at lade en Deel af Skattebyrden direkte hvile paa de faste Eiendomme. Det viser sig jo, at Skatterne af de faste Eiendomme altid gaae ind i Kæmmerkassen, men derimod er der paa den personlige Skat bestandig en stor Mængde Restancer, hvoraf en stor Deel gaaer tabt. Det er altsaa af megen Vigtighed for Kommunen, at den har en vis Deel af sine Skatter hvilende paa de faste Eiendomme, som den kan være sikker paa at faae; men naar man slaaer Skatterne paa de faste Eiendomme fast med et bestemt Beløb, medens derimod det totale Skattebeløb forøges, saa bliver jo den Kvotadeel, for hvilken Kommunen har Sikkerhed, aarlig formindsket i samme Forhold, som det totale Skattebeløb forøges.

Naar Skatten i det Hele f. Ex. udgjør 18,000 Rd., saa vil jeg sætte, at de 3000 Rd. heraf svares af de faste Eiendomme; for disse 3000 Rd. har altsaa Kommunen en større Sikkerhed, end for de 15,000 Rd. (Tscherning: Maa